

[Henry Christensen.]

også her sagde. Statsministeren indledte jo med noget, som han også sagde forleden aften, at en af de store svagheder, som gjorde, at det ikke var muligt at nå til noget resultat, var, at oppositionen ingen alternative løsninger havde. Det var endt sådan, at der ikke var antydning af noget positivt i dens kritik, at der på ingen områder var noget, der kunne sættes op over for det, regeringen mødte frem med, og det lød jo flot. Jeg har også bragt i erfarung, at det gjorde indtryk mange steder, og at der var flere, der nu troede, at det forholdt sig sådan og sådan, og således startede statsministeren også i dag. Men lidt senere i sin tale, hvad var det så, statsministeren kom til? Han kom til, at han mente, at for at få forhandlinger i gang måtte man nå frem til en sikring af skattereformen og en sikring af arbejdsfreden. Jeg indrømmer naturligvis, at det var to væsentlige og afgørende ting, men jeg vil gerne føje til, at det selvfølgelig ikke — og det må statsministeren tage med i betragtning — for nogen af os kunne være ligegyldigt, på hvilke vilkår disse ting blev sikret. Statsministeren burde selvfølgelig have sørget for, at folketinget var bragt i en sådan situation, at det havde medindflydelse på, hvordan disse afgørende spørgsmål skulle gennemføres.

Hvad gjorde statsministeren så videre? Statsministeren trak en lang række punkter op og sagde, at dette altså ikke var tilfredsstillende for oppositionen; oppositionen kom med en lang række andre ønsker og forslag. Oppositionen eller de konservative havde ønske om en tvungen voldgift. Venstre havde ønske om en anden løsning, nemlig gennem børnetilskudsordning, og sådan remsede statsministeren en lang række ting op, og han konkluderede derhen, at nu var det pludselig sådan, at fordi oppositionen havde en lang række positive forslag og ønsker, var dette årsagen til, at der ikke kunne forhandles om tingene. Begge dele kan da ikke være rigtigt. Statsministeren burde have valgt, hvilket grundlag han ville agitere på, men sandheden er jo, at forhandlingsviljen ikke manglede i mit parti, men hos regeringen og i statsministerens parti. Der ville man undgå en virkelig realitetsdrøftelse.

Hvad nu udgiftsloftet angår, er det så en rimelig agitation, statsministeren kommer til os med? Hvad var det, vi opfordrede til? En drøftelse af udgiftsstørrelsen. Hvad var det, vi bl. a. bad om at få en specifikation eller en oversigt over? Det var budgettet for det kommende års anlægsudgifter. Finansministeren sagde til os, at det var sandelig ikke færdigt endnu, det kunne vi ikke få. Det var om sådanne ting, vi havde ønsket en realitetsdrøftelse. Vi stillede ikke som absolut, konkret betingelse, at udgifterne skulle være af den og den størrelse, men så siger statsministeren til os — også i meget agitatorisk form; det tror jeg statsministeren må indrømme efter nøjere eftertanke — at der ikke var megen rimelighed i på grundlag af disse ønsker at komme og sige, at det, oppositionen ville, var kulturpause, bevillingspause, pause i investeringer til uddannelse, til trafik, til de sociale områder, hospitalsvæsen o. s. v. Det kan ikke være rimeligt, at statsministeren vælger en så agitatorisk form, og det har ikke noget som helst at gøre med det grundlag, på hvilket vi ønskede forhandlingerne ført, og statsministeren er selvfølgelig ikke uvidende herom.

Statsministeren er altså nu selv faldet for den agitation, at der her i landet skulle være kulturpause, til trods for at statsministeren for et halvt års tid siden meget dygtigt og udmærket dokumenterede, at der naturligvis heller ikke i omsforliget var sådanne trusler, at nogen med rette kunne hævde, at vi havde etableret en kulturpause, heller ikke hvad det bevillingsmæssige angik. Nu falder statsministeren selv for den kritik, som han dengang med rette afviste. Jeg må derfor konkludere, at sådan som statsministeren selv har ført agitation her i dag, har han på det stærkeste dementeret sine egne første udtalelser. Det var hverken, fordi oppositionen stod tomhændet, eller fordi der ikke med rimelighed kunne være forhandlet om en lang række af de ønsker, oppositionen havde, men fordi regeringen havde forpligtet sig således, at den ikke kunne gå i realitetsforhandlinger.

Vi skal jo nu have udvalgsforhandlinger igen mellem anden og tredje behandling, således som forretningsordenen i overensstemmelse med, hvad ønsket var under den ny grundlov, skulle sikre, og det